

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΣΤΗΝ ΚΟΛΟΜΒΙΑ ΣΤΙΣ 26-4-23

Στέλνω ένα χαιρετισμό με σεβασμό σε όλους τους ανθρώπους που με ακούνε.

Είναι ένας χαιρετισμός από τη Βαρκελώνη, την πόλη μου στο ισπανικό κράτος, από όπου σας εύχομαι πολλές επιτυχίες και επιτυχίες, ιδίως επιτυχίες για τους ανθρώπους που το χρειάζονται περισσότερο, ως αποτέλεσμα των διαβουλεύσεών σας, στις οποίες ελπίζω να βοηθήσω με τις συνεισφορές μου.

Είναι ένας χαιρετισμός ως Γενικός Γραμματέας της μοναδικής παγκόσμιας οργάνωσης που συγκεντρώνει κάθε είδους ενώσεις, συμπεριλαμβανομένων των συνδικάτων, των συνταξιούχων και των συνταξιούχων, της UIS, της Διεθνούς Ένωσης Συνδικάτων, που δημιουργήθηκε από την ΠΣΟ, την Παγκόσμια Ομοσπονδία Συνδικάτων, το 2011, στην Αθήνα στο 16ο Παγκόσμιο Συνέδριό της.

Πίσω μου, ορατό σε εσάς, έχετε τα λογότυπα και τις σημαίες της UIS και της WFTU.

Το ζήτημα των συντάξεων καθημερινά, σε όλο τον Πλανήτη, είναι ένα ζήτημα που αποκτά νέες και σημαντικότερες επικαιρότητες. Είναι το μέλλον του είδους μας, επειδή οι άνθρωποι μπορούν να ζήσουν περισσότερο και θέλουμε να τους ζήσουμε με αξιοπρέπεια, εκτός από την καλύτερη δυνατή υγεία σύμφωνα με τις προόδους της ιατρικής.

" Διεθνής μας Ένωση δεν συμμερίζεται τα λόγια της κ. Lagarde, όταν ήταν Πρόεδρος του ΔΝΤ, του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, η οποία δεν κοκκίνισε όταν είπε ότι οι συνταξιούχοι αποτελούν μη παραγωγικό βάρος της κοινωνίας.

Αυτή η δήλωση μπορεί να θεωρηθεί αληθινή αντη σκεφτούμε μόνο σε αριθμούς της καπιταλιστικής οικονομίας, αλλά έχει πολύ λίγα, τουλάχιστον, ανθρωπιά.

Οι άνθρωποι έχουν μια αξία που υπερβαίνει τα στοιχεία που μπορεί να κάνει ένας επιχειρηματίας, αν απλά και αποκλειστικά υπολογίζει ποιο όφελος μπορεί να πάρει από την ύπαρξή μας.

Οι ηλικιωμένοι, ανά ηλικία, υπήρξαν ιστορικά οι πιο σοφοί, οι πιο έμπειροι, οι πιο ικανοί να κάνουν αληθινή και ισορροπημένη δικαιοσύνη, οι οποίοι έχουν πάντα καλές συμβουλές να δώσουν στις άλλες γενιές που τους ακολουθούν με βάση την ηλικία.

Εμείς, ως Διεθνής Ένωση, έχουμε ένα σύνθημα:

«ΜΑΚΡΆ ΚΑΙ ΑΞΙΟΠΡΕΠΉΣ ΖΩΉ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΣΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΪΟ ΣΤΆΔΙΟ ΤΗΣ ΖΩΉΣ ΤΟΥΣ»

Σύνθημα που συνοψίζει την προθυμία μας να βρούμε τον καλύτερο τρόπο για να παρατείνουμε τη διάρκεια ζωής (αυτό που θέλει κάθε άτομο) εάν το επιτρέπει η υγεία.

Αλλά να ζεις χωρίς να υποφέρεις.

Στην τελευταία μου συνάντηση με συνταξιούχους στις "νωμένες Πολιτείες, πληροφορήθηκα ότι εκεί, στη θεωρητικά πλουσιότερη χώρα του κόσμου, υπάρχουν καθημερινά εκατοντάδες νέοι συνταξιούχοι που πρέπει να αποφασίσουν αν θα αγοράσουν τρόφιμα ή φάρμακα, επειδή δεν μπορούν πλέον να αγοράσουν και τα δύο.

Καταστάσεις όπως αυτή είναι πραγματικά άδικες, και ακόμη περισσότερο αν δούμε πώς οι ΗΠΑ ξοδεύουν δισεκατομμύρια δολάρια σε όπλα και καταστροφικούς πολέμους.

Για εμάς, ο πλούτος που παράγεται από τους ανθρώπους που εργάζονται πρέπει να χρησιμοποιείται για τη βελτίωση της ποιότητας ζωής και όχι για όπλα που μας επιτρέπουν να καταστρέφουμε χώρες για να κλέβουμε πρώτες ύλες, όπως έχει γίνει με το Αφγανιστάν, το Ιράκ, τη Λιβύη, τη Συρία (από την οποία οι ΗΠΑ εξακολουθούν να κλέβουν πετρέλαιο), το Μάλι, το Σουδάν και άλλες χώρες, στις οποίες έχει προστεθεί τώρα η Ουκρανία.

Χάρη στην επιστήμη και την τεχνολογία, που συνεχίζουν να προοδεύουν, ο πλούτος μπορεί να παραχθεί σήμερα με όλο και λιγότερη προσπάθεια και λιγότερες ώρες εργασίας. Οι ίδιοι οικονομολόγοι της πιο φιλοκαπιταλιστικής οργάνωσης στον πλανήτη, του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, το αναγνωρίζουν αυτό όταν εκτιμούν ότι τις τελευταίες δεκαετίες η παραγωγικότητα έχει αυξηθεί περισσότερο από 100%, κάτι που δεν έχουν κάνει ούτε οι μισθοί ούτε οι συντάξεις.

Επιβεβαιώνω τα παραπάνω για να καταστήσω σαφές ότι έχουμε, ως Ανθρωπότητα, επαρκή πλούτο για να διασφαλίσουμε την καταβολή συντάξεων που μας επιτρέπουν να ζούμε με αξιοπρέπεια.

Ένα άλλο πράγμα είναι αν οι ιδιωτικές τράπεζες θέλουν να επωφεληθούν από τις συντάξεις.

"πραγματικότητα είναι ότι, στους δημόσιους χρηματοκιβώτια για τις συντάξεις, υπάρχουν σήμερα, σε όλο τον πλανήτη, πολύ περισσότερα χρήματα από αυτά που υπάρχουν στις ιδιωτικές τράπεζες, και αυτές θέλουν, εδώ και χρόνια, να αρπάξουν

δημόσιο χρήμα για να το διαχειριστούν οι ίδιες. Γι' αυτό υπάρχουν ως ιδιωτικές εταιρείες.

Ακολουθώντας αυτή την καπιταλιστική λογική, το ΔΝΤ καθοδηγεί, και συχνά επιβάλλει (όπως έκανε με τη γειτονική του Αργεντινή), οικονομικούς όρους που περιλαμβάνουν πάντα, μεταξύ άλλων ιδιωτικοποιήσεων, αυτόν των δημόσιων συνταξιοδοτικών ταμείων.

Αυτό πέτυχε το ΔΝΤ στην Ευρώπη έχοντας εγκρίνει, στις 22 Μαρτίου 2022, το Κοινοβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ότι οι 27 χώρες που το απαρτίζουν πρέπει να μεταφέρουν τις νέες συντάξεις στη Μεγάλη Ευρωπαϊκή Τράπεζα. Είναι ο νόμος, με την κατηγορία του Κανονισμού επειδή είναι υποχρεωτικός, ο οποίος είναι γνωστός ως PePP, Ευρωπαϊκό Ιδιωτικό Συνταξιοδοτικό Πρόγραμμα.

Αν αυτή η πρόταση εφαρμοστεί σε όλες τις καπιταλιστικές χώρες, θα είναι μια οπισθοδρόμηση σε αυτό που ήταν η μεγάλη ιστορική κατάκτηση των δημόσιων συντάξεων.

Τώρα θα συνοψίσω, επειδή δεν έχω χρόνο να σας δώσω πολλές λεπτομέρειες, το βιβλιαράκι που σας δείχνω, επιμελημένο από τη Διεθνή Ένωση Συνταξιούχων, το οποίο διανεμάμε σε 4 γλώσσες (αραβικά, ισπανικά, γαλλικά και αγγλικά) στη Ρώμη, στο 18ο Συνέδριο της ΠΣΟ, λιγότερο από ένα χρόνο πριν. Αυτό το υλικό είναι στη διάθεσή σας, απλά στείλτε μου τη διεύθυνση ηλεκτρονικού ταχυδρομείου σας.

Πριν από 200 χρόνια δεν υπήρχαν κανενός είδους συντάξεις.

Ο πρώτος συνταξιούχος που καταγράφει η ιστορία είναι ο Simon Bolivar, γνωστός σας, ο οποίος στα μέσα του 19ου αιώνα συνέταξε τον πρώτο νόμο για τις συντάξεις που γνωρίζουμε. Έτσι θα μπορούσε να εξασφαλίσει μια άξια πληρωμή στους στρατιώτες που τον βοήθησαν να θριαμβεύσει ενάντια στα στρατεύματα της ισπανικής μοναρχίας των Βουρβόνων, όταν αυτοί οι στρατιώτες δεν μπορούσαν πλέον να πολεμήσουν.

Γνωρίζουμε λοιπόν τους νόμους της Αργεντινής, στις αρχές του 20ού αιώνα, οι οποίοι χορηγούσαν συνταξιοδοτικά δικαιώματα μόνο στους στρατιωτικούς και τους δημόσιους υπαλλήλους.

Η πραγματική επανάσταση στο θέμα των συντάξεων έγινε από τον Λένιν, το έτος 1.917, δηλαδή πριν από περισσότερα από 100 χρόνια, όταν υπέγραψε τον πρώτο νόμο στον κόσμο που έδωσε το δικαίωμα σύνταξης σε όλους τους ανθρώπους από την ηλικία των 60 ετών. Έτσι, για πρώτη φορά, οι αγρότες και οι άνθρωποι που είχαν κάνει μόνο οικιακή εργασία δικαιούνταν σύνταξη.

Αυτή η πραγματικότητα, στις αρχές του 20ου αιώνα, εξαπλώθηκε σαν πυρκαγιά στις ευρωπαϊκές χώρες χάρη στα ταξικά συνδικάτα, ειδικά μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Με την ήττα του φασισμού του Χίτλερ και του Μουσολίνι (όχι του Φράνκο) ενοποιήθηκαν οι νόμοι που, εκτός από τις συντάξεις, εξασφάλιζαν την απόλαυση της

δωρεάν εκπαίδευσης και υγείας για σχεδόν ολόκληρο τον ευρωπαϊκό πληθυσμό, ειδικά στις χώρες που άρχισαν να προσπαθούν να οικοδομήσουν σοσιαλιστικές κοινωνίες.

Δεν συνέβη το ίδιο στις άλλες ηπείρους.

Θυμηθείτε μόνο ένα γεγονός, μέχρι το έτος 1.967, οι αυτόχθονες της Αυστραλίας, δηλαδή οι πραγματικά ιθαγενείς αυτής της μεγάλης ηπείρου που αποικίστηκε από τους προγόνους της σημερινής μοναρχίας της Μεγάλης Βρετανίας, διέπονταν από το νόμο που ονομάζεται Flora and Fauna, κακομεταχειρίζονταν νομικά ως ζώα και όχι ως ανθρώπινα όντα.

Αυτό σημαίνει ότι στην Αυστραλία η δουλεία υπήρχε, ως κάτι νόμιμο, λιγότερο από 60 χρόνια πριν.

Προφανώς, αυτοί οι Αυστραλοί δεν δικαιούνταν σύνταξη 50 χρόνια αργότερα από όλους τους κατοίκους της Σοβιετικής Ένωσης.

Η ίδια έλλειψη συνταξιοδοτικού δικαιώματος υπήρχε, και εξακολουθεί να υπάρχει σε μεγάλο βαθμό, στις άλλες αποικιοκρατούμενες ηπείρους. Σε αυτές μόνο οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι στρατιωτικοί είχαν, και σε μεγάλο βαθμό εξακολουθούν να έχουν, βάσει νόμου, δημόσια σύνταξη.

Στην Αφρική, την Ασία και μέρος της Αμερικής, ηπείρους με υψηλό ποσοστό συμβατικής παρατυπίας (δηλαδή με εργαζόμενους που εκτελούν τα καθήκοντά τους χωρίς νομική σύμβαση), η πλειοψηφία του πληθυσμού εξακολουθεί να μην δικαιούται σύνταξη. Η εξαίρεση είναι οι εργαζόμενοι των μεγαλύτερων εταιρειών. Αυτοί συνήθως μπορούν και μπορούν να οργανώσουν συνδικάτα και ακόμη και να λάβουν αλληλεγγύη από τα ταξικά συνδικάτα της ίδιας πολυεθνικής ή της μητροπολιτικής χώρας.

Η ΠΣΟ, η Παγκόσμια Συνδικαλιστική Ομοσπονδία, η οποία γεννήθηκε το έτος 1.945, στο Παρίσι, στις 3 Οκτωβρίου, ενέκρινε ήδη στο πρώτο συνέδριό της ένα σαφές ψήφισμα κατά της αποικιοκρατίας και υπέρ των ίσων δικαιωμάτων για τους εργαζόμενους σε όλο τον πλανήτη.

Μπροστά σε αυτή την πραγματικότητα, το 16ο Συνέδριο της ΠΣΟ, μετά από πρόταση της ισπανικής αντιπροσωπείας, ενέκρινε τη δημιουργία της Διεθνούς Ένωσης Συνταξιούχων.

Έχουν περάσει 12 χρόνια και εξακολουθούμε να είμαστε ο μοναδικός οργανισμός που συντονίζει τους Συνταξιούχους παγκοσμίως. Φέτος, την 1η Οκτωβρίου, ημερομηνία που ο ΟΗΕ καθιέρωσε ως ημέρα των συνταξιούχων, θα πραγματοποιήσουμε την όγδοη Παγκόσμια Ημέρα Αγώνα των Συνταξιούχων για τα αιτήματά μας.

Επίσης, σε λίγες εβδομάδες, στη Γενεύη, στην 111η Διάσκεψη της ΔΟΕ, θα είμαστε η μόνη φωνή των συνταξιούχων του πλανήτη, αφού τα συνδικάτα της πρώην ICFTU, σήμερα ITUC, δεν έχουν αποφασίσει να δημιουργήσουν μια παγκόσμια δομή συντονισμού των συνταξιούχων. Υποστήριξαν τον Πινοσέτ όταν δημιούργησε τις AFPs (Διοικήσεις Συνταξιοδοτικών Ταμείων), οι οποίες ήταν μια μεγάλη αποτυχία, με τους Χιλιανούς να χάνουν σχεδόν το 50% του ποσού της δημόσιας σύνταξής τους. Και τώρα η ITUC συνεχίζει να υποστηρίζει τα σύμφωνα, τα οποία ενισχύουν τις ιδιωτικές συντάξεις, παντού στον κόσμο όπου ακούγονται.

Στη ΔΟΕ θα εξηγήσουμε ξανά το αίτημά μας για επαρκείς δημόσιες συντάξεις ώστε να μπορούμε να απολαμβάνουμε μια αξιοπρεπή ζωή, επαναλαμβάνοντας το θεμελιώδες πράγμα που έχουμε ήδη πει, ενώπιον της Ολομέλειας της ΔΟΕ, τα τελευταία 8 χρόνια.

Ας εξηγήσουμε το δεύτερο παγκόσμιο σύνθημά μας:

«Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΟΣΤΟΣ»

Θέλουμε να καταστήσουμε σαφές ότι δεν συμεριζόμαστε τις απόψεις του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, το οποίο βλέπει τους συνταξιούχους ως κόστος για την κοινωνία.

Και θα επαναλάβουμε επίσης ενώπιον των αρχηγών κυβερνήσεων, ενώπιον των ηγετών των επιχειρήσεων, που έρχονται κάθε χρόνο στη Γενεύη, στην Ολομέλεια της ΔΟΕ, ότι οι άνεργοι πρέπει να λαμβάνουν από τα καπιταλιστικά κράτη τα χρήματα για να πληρώσουν τις εισφορές τους στα ταμεία κοινωνικής ασφάλισης και συνταξιοδότησης. Δεν είναι οι άνθρωποι που δεν μπορούν να βρουν χώρο εργασίας που είναι υπεύθυνοι για τη μη απόκτησή του. Είναι το καπιταλιστικό κράτος, το οποίο οργανώνει την οικονομία, που είναι πραγματικά υπεύθυνο. Είναι αλήθεια ότι ο καπιταλισμός ενδιαφέρεται να έχει ανέργους, ώστε να μπορεί να μειώσει τους μισθούς.

Θα σας εξηγήσω τώρα ότι κερδίζουμε αιτήματα και μάχες, χάρη στη συλλογική οργάνωση των συνταξιούχων (την οποία, όπως μόλις είπα, ανησυχούμε και για τους μελλοντικούς συνταξιούχους).

Δεν θα εξηγήσω τους μεγάλους αγώνες των τελευταίων εβδομάδων στη Γαλλία, οι οποίοι θα συνεχιστούν την επόμενη Δευτέρα, 1η Μαΐου, για να αναγκάσουν τον πρόεδρό της, κ. Macron, να αποσύρει τον νόμο που καθυστερεί την ηλικία συνταξιοδότησης από τα 62 στα 64 έτη.

Θα εξηγήσω την πραγματικότητα της Ισπανίας, όπου οι συνταξιούχοι γεμίζουν τους δρόμους κάθε εβδομάδα σε περισσότερες από 300 τοποθεσίες εδώ και μερικά χρόνια.

Πηγαίνουμε μπροστά στα Δημοτικά Συμβούλια και απαιτούμε, στους πολιτικούς εκπροσώπους που βρίσκονται πιο κοντά στους πολίτες, να μεταφέρουν τα αιτήματά μας στους περιφερειακούς και πολιτειακούς κυβερνήτες.

Και πετύχαμε για το τρέχον έτος αύξηση των συντάξεων κατά 8,5%, τερματίζοντας τις ετήσιες αυξήσεις του 0,25% που εφάρμοζε το Λαϊκό Κόμμα, παραποιώντας τους λογαριασμούς των Δημοσίων Ασφαλιστικών Ταμείων.

Το πιο συγκλονιστικό είναι ότι ενώ οι συντάξεις αυξήθηκαν κατά 8,5%, οι μισθοί (αποτέλεσμα συλλογικών διαπραγματεύσεων με τις εταιρείες) αυξήθηκαν κατά μέσο όρο μόνο κατά 2,7%. Και αυτό όταν οι συνταξιούχοι δεν μπορούν πλέον να απεργούν, σαν να μπορούν να κάνουν και να μην έχουν κάνει ενεργούς εργαζόμενους, δεδομένου ότι τα συνδικάτα CCOO και UGT δεν θέλησαν να τους καλέσουν, να συνεχίσουν, ως κίτρινα συνδικάτα, να λαμβάνουν επιδοτήσεις από εργοδότες και κυβερνήσεις.

Εν ολίγοις, ότι οι κυβερνήσεις, και όχι μόνο της Ισπανίας, ενδιαφέρονται να μην έχουν δυσαρέσκεια με την παθητική εργατική τάξη, η οποία είναι ήδη συνταξιούχος ή συνταξιούχος.

Η συλλογικότητά μας βρίσκεται κοντά στο 20% του παγκόσμιου πληθυσμού, ποσοστό που αυξάνεται στο 30% αν το αναλύσουμε ως άτομα με δικαίωμα ψήφου, μια ψήφο που οι ηλικιωμένοι ασκούν πολύ περισσότερο από τους νέους, δυστυχώς ενδιαφέρονται λιγότερο να παρέμβουν στην πολιτική ζωή.

Θα ήθελα να ολοκληρώσω αυτήν την ομιλία δηλώνοντας ότι υπάρχουν αρκετά χρήματα για την καταβολή αξιοπρεπών συντάξεων, όπως λέμε στο φυλλάδιο που σας έδειξα και το οποίο έχετε στη διάθεσή σας στην ισπανική του έκδοση.

Για να το υποστηρίξω αυτό, θα ήθελα να σας υπενθυμίσω τι λέει το άρθρο 25 της Οικουμενικής Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου. Στην παράγραφο 1 του προαναφερθέντος άρθρου αναφέρεται αυτολεξεί:

<<Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα σε βιοτικό επίπεδο κατάλληλο για την υγεία και την ευημερία του ιδίου και της οικογένειάς του, συμπεριλαμβανομένης της τροφής, της ένδυσης, της στέγασης, της ιατρικής περίθαλψης και των αναγκαίων κοινωνικών υπηρεσιών. Δικαιούται επίσης ασφάλιση σε περίπτωση ανεργίας, ασθένειας, αναπηρίας, χηρείας, γήρατος ή άλλων περιπτώσεων απώλειας των μέσων διαβίωσης που οφείλονται σε περιστάσεις ανεξάρτητες από τη θέλησή του>>

Άκουγαν καλά, αναπηρία, χηρεία και γηρατειά. Για αυτούς υπάρχουν συντάξεις.

Είναι τα κράτη που πρέπει να νομοθετήσουν για να κάνουν πραγματικότητα τη συμμόρφωση με το άρθρο 25 της Οικουμενικής Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου στην Κολομβία, στην Αμερική και σε ολόκληρο τον πλανήτη.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο διεθνής οργανισμός μας απαιτεί, στα Συντάγματα, ή στους θεμελιώδεις νόμους, κάθε χώρας, αυτή η υποχρέωση των κρατών να είναι σαφής.

Κατά τον σχεδιασμό της οικονομίας, κατά την έγκριση των ετήσιων προϋπολογισμών, οι κυβερνήσεις πρέπει να διασφαλίζουν ότι υπάρχει επαρκές δημόσιο χρήμα για ό,τι υποδεικνύεται από την Οικουμενική Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου.

Και αν υπάρχουν ελλείψεις εσόδων, οι κυβερνήσεις θα πρέπει να αποφασίσουν να αναζητήσουν περισσότερα χρήματα όπου υπάρχουν (ειδικά σε εταιρείες που φοροδιαφεύγουν χρησιμοποιώντας φορολογικούς παραδείσους) και με τη σειρά τους να εξαλείψουν τα έξοδα που δεν είναι χρήσιμα για τις ανάγκες των ανθρώπων.

Κάθε κυβέρνηση, αν ενδιαφέρεται για την ευημερία των κυβερνωμένων, πρέπει να δώσει προτεραιότητα στην υγεία, την εκπαίδευση, τις συντάξεις, πριν δαπανήσει χρήματα για όπλα ή πολέμους.

Σήμερα οι αστρονομικοί αριθμοί δαπανώνται για στρατιωτικά θέματα, ξεκινώντας από τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Το NATO απαιτεί από τα κράτη μέλη του NATO να αυξήσουν τις στρατιωτικές δαπάνες στο 2% του ΑΕΠ του, το Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν.

Αυτό έκανε πέρυσι η ισπανική σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση (αποτελούμενη από δύο κόμματα, το PSOE και το Podemos), όταν στην Ισπανία υπάρχει έλλειψη, μεταξύ άλλων κοινωνικών αναγκών, χιλιάδων γιατρών και δασκάλων στη δημόσια υγεία και εκπαίδευση.

Αλλά όχι μόνο αυτό είναι καταγγελλόμενο στην περίπτωση της χώρας μου (που για αυτή τη διατριβή είναι το ευκολότερο παράδειγμα), στην Ισπανία το Private Banking έχει σωθεί από τη χρεοκοπία δίνοντάς τους 74.000 εκατομμύρια ευρώ, τα οποία η εν λόγω τράπεζα δεν έχει επιστρέψει (γιατί θεωρητικά ήταν δάνειο) όταν στη συνέχεια είχε αστρονομικά οφέλη αναγνωρισμένα και επίσημα δημοσιευμένα.

Η Ισπανία στέλνει και δίνει άρματα μάχης και άλλα όπλα στην Ουκρανία. Η Ισπανία παρέχει δωρεάν μαθήματα κατάρτισης σε πολλούς Ουκρανούς στρατιώτες.

Όλα αυτά τα πληρώνουν οι Ισπανοί με τους φόρους μας.

Φόροι που, αντί να πηγαίνουν σε ιδιωτικές τράπεζες ή πολέμους, θα έπρεπε να πηγαίνουν σε κοινωνικές ανάγκες, συμπεριλαμβανομένων των συντάξεων.

Μόνο με αυτόν τον τρόπο θα συμμορφωνόταν η Ισπανία με εκείνες που απαιτούνται από το προαναφερθέν άρθρο 25 της Οικουμενικής Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου.

Συμπερασματικά, υπάρχουν χρήματα, αλλά δεν διατίθενται σε αυτά που ισχυρίζεται το προαναφερθέν άρθρο 25.

Και οι φόροι δεν εφαρμόζονται δίκαια.

Οι μεγάλες πολυεθνικές πληρώνουν πολύ λίγους φόρους, δέκα φορές λιγότερους από τον μέσο όρο αυτών που πληρώνουμε εμείς οι πολίτες. Στις πολυεθνικές συμπεριλαμβάνω τις ποδοσφαιρικές ομάδες που γνωρίζετε και λειτουργούν ως πολυεθνικές, εννοώ την Μπαρτσελόνα και τη Ρεάλ Μαδρίτης.

Αυτές οι εταιρείες μεταφέρουν την έδρα τους σε φορολογικούς παραδείσους, όπως μόλις έκανε ο μεγιστάνας των κατασκευών Florentino Pérez, την ίδια στιγμή πρόεδρος της Ρεάλ Μαδρίτης, η οποία, μαζί με τη Ferrovial και άλλες πολυεθνικές, έχουν θέσει, πριν από λίγες ημέρες, την Ολλανδία ως νέα έδρα.

Έτσι, με αυτά τα δεδομένα, γίνεται κατανοητό ότι ο πλούτος, στον καπιταλιστικό κόσμο, αντί να διανέμεται με βάση τις ανάγκες των ανθρώπων, εννοώ της πλειοψηφίας του πληθυσμού, συγκεντρώνεται σε όλο και λιγότερα χέρια.

Σύμφωνα με το ίδιο το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, το 1% του παγκόσμιου πληθυσμού ιδιοποιείται το 99% του πλούτου που παράγεται κάθε χρόνο.

Η αλλαγή αυτής της πραγματικότητας θα υπερίσχυε του πλούτου σε όλο τον πλανήτη για να μπορέσει να καλύψει όλες τις κοινωνικές ανάγκες που εξηγούνται στο άρθρο 25 που ήδη αναφέρθηκε.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η διεθνής μας οργάνωση είναι υπέρ, όπως και ολόκληρη η ΠΣΟ, του τερματισμού του καπιταλισμού ως οικονομικού συστήματος. Αυτό θα σημάνει αυτόματα το τέλος του ιμπεριαλισμού και των γενοκτονικών πολέμων του.

Ολοκληρώνω επιβεβαιώνοντας, αυτό που σίγουρα γνωρίζετε όλοι, ούτε στην Κούβα, ούτε στο Βιετνάμ, ούτε στη Λαϊκή Δημοκρατία της Κορέας, ούτε στο Λάος, ούτε στην Κίνα, σε καμία από αυτές τις χώρες που οικοδομούν, η καθεμία με τον τρόπο της, τη σοσιαλιστική κοινωνία, την οποία ο ίδιος ο Ούγκο Τσάβες διεκδίκησε για τη Βενεζουέλα, σε καμία από αυτές δεν θα δείτε συνταξιούχους ή συνταξιούχους να απομακρύνουν σκουπίδια για να βρουν φαγητό, όπως βλέπετε κάθε μέρα στις καπιταλιστικές χώρες.

Σας ευχαριστούμε για την προσοχή σας και παραμείνετε στη διάθεσή σας.

Ευχαριστώ.

Βαρκελώνη, 26 Απριλίου, 2.023

Ένας ταξικός και διεθνιστικός συνδικαλιστικός χαιρετισμός.

Κουίμ Μπουά

Γενικός Γραμματέας της UIS (Διεθνής Ένωση Συνδικάτων) Συνταξιούχων και Συνταξιούχων (P&J) της ΠΣΟ

Υπεύθυνη ΠΣΟ στο ισπανικό κράτος (εκτός από τη Χώρα των Βάσκων)

<http://www.wftucentral.org/?language=es>

<http://www.pensionistas.info/web/es>

0034 609547814 (με WhatsApp)

